

A FALA E O AMOR

Por: Xosé Fuentes

En tempos non lonxanos, o Grove foi xeograficamente unha illa. O paradoxo é que, nesa illa de 21 km cadrados existían outras dúas illas, no xeito de falar, que se manteñen no noso tempo.

As dúas parroquias, San Martiño e San Vicente, manteñen a súa diferenza fonética: O seseo, no Grove e o ceceo, en San Vicente.

Non teño novas de pescudas socio-lingüísticas encamiñadas a esclarecer esta situación peculiar nun espazo xeográfico tan reducido.

Os dous grupos sociais ben delimitados polos montes do Grove, unha paisaxe erma e desolada que dificultaba a comunicación e mantiña de costas uns aos outros afondando a distancia emocional.

Cada quen vivía no seu mundo. As xentes da vila e as da aldea tiñan traballos diferentes, estéticas diferentes.

Nos vilegos, grupos máis numerosos, foi agromando un sentimento de superioridade que nunca foi mal intencionado; poida que por inercia para coas xentes da aldea.

Istes atrancos da fala, dos traballos, da estética, non favorecían as relacións amorosas entre as dúas comunidades.

Así as cousas, na aldea non era doado para a xente nova atopar parella chegado o tempo de namorar. A endogamia era unha maneira de formar familia, non a máis soñada.

Os atrancos por parte da igrexa, pedir dispensa á súa santidad, non axudaba á emoción dos familiares que tiñan que aprender a namorar, ou non.

De aí a rexouba dos alleos: *“casan entre eles para aumentar o capital”*.

As arelas dos mozos levaraos na procura de relacións con xentes doutras terras. Derruban os costumes viciados.

Vai para cento cincuenta anos dous homes afoutos da parroquia de San Vicente, Ramón e Andrés, (os primeiros que se saiba), saían os xoves polo serán entre o lusco e o fusco montados en cadansúa besta cara ás terras de Vilalonga para mocear.

Alí, a fala, as angueiras, a estética era a mesma, porén, non se sentían escarnecidos. Non deixa de ter o seu aquel poético ise tempo de moceo onde as bestas eran agasalladas con cadanseu monllo de palla para repor forzas facendo a espera máis levadeira.

O retorno á morada ben entrada a noite, supoñía toda unha aventura para os dous namorados. Tiñan 15 km de percorrido.

As noites de lúa, eran moi estimadas para cruzar os madóns e as congostras; nas noites fechadas de escuro, as estrelas e os vagalumes, moi abondosos naqueles tempos, daban con eles na casa.

Ramón e Andrés casaron con Peregrina e con Pura. O amor e a fala, unha mesma cousa. Ramón e Peregrina, foron meus avós.

NOTA: Neste tempo, os da aldea, pasamos a ser da “sona residencial”. Cambiou o conto!!! A fala non nos separa.

